

Arrest

nr. 124 148 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guinee-Bissause nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25/06/1988 in Bissau. Sinds 1998 na de dood van uw moeder woonde u bij uw nonkel, U.B., en uw tante, F.B. in de wijk Queléle in Bissau.

U was studente en u volgde de richting administratie aan de universiteit Sao Joao Bosco.

U verklaarde dat u stopte met uw studies in 2013 nadat uw nonkel niet meer wou betalen voor uw studies.

Aan de universiteit ontmoette u P.F., een katholiek, waarmee u een relatie begon. In januari werd u zwanger van P.F..

In het begin van februari 2014 kondigde uw nonkel aan dat u uitgetrouwde zou worden aan T.D., een kennis van uw nonkel.

Een week na de aankondiging van uw nonkel ontdekte uw tante dat u zwanger was.

Nadat uw nonkel op de hoogte was van uw zwangerschap wilde hij dat u abortus pleegde om daarna te trouwen met T.D..

U bent dan naar uw vriendin D. weggevlucht op 25 februari 2014.

Op 17 maart bent u naar Gambia vertrokken waarna u op 19 maart vanuit Banjul naar België bent vertrokken.

U kwam in België aan op 20 maart 2014 en vroeg er dezelfde dag asiel aan nadat u bij aankomst werd aangehouden op de luchthaven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u een relatie had met P.F. en dat die tevens de vader is van uw ongeboren kind (zie gehoorverslag CGVS p.14). U verklaarde ook dat P.F. katholiek is terwijl u moslim bent (zie gehoorverslag CGVS p.3).

Er moet opgemerkt worden dat u niet hebt kunnen aannemelijk maken dat u effectief een langdurige relatie hebt gehad met P.F. en dat die katholiek geweest zou zijn.

Toen u werd gevraagd sinds wanneer u een relatie had met P.F., antwoordde u dat "het al lang was dat we samen waren". Pas na aandringen verklaarde u dat het ongeveer tussen de 1 en 2 jaar is dat u met hem een relatie hebt (zie gehoorverslag CGVS p.14).

Toen u gevraagd werd of dat voor hem als katholiek, geen probleem was om een relatie te hebben met een moslim, verklaarde u dat u de religie (katholicisme) niet goed kent maar dat u denkt dat dit geen probleem is (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Het komt niet geloofwaardig over dat, indien u gedurende 1 à 2 jaar met P.F. samen zou geweest zijn, jullie het hier niet over gehad zou hebben.

U verklaarde ook dat uw nonkel zelf al geërgerd wordt door een simpele vriendschap met katholieken. Als uw nonkel, als moslim, inderdaad zo vijandig tegenover katholieken stond, is het erg onwaarschijnlijk dat u niet met uw vriend P.F. zou gesproken hebben over hoe de katholieken dan stonden tegenover relaties met moslims of tegenover moslims in het algemeen.

U verklaarde eveneens niet te weten op welke dag P.F. verjaart.

U verklaarde ook dat u zich niet meer kon herinneren wanneer u hem leren kennen hebt.

U verklaarde dat hij bij zijn familie woonde maar dat u niet wist wie er allemaal deel uitmaakt van zijn familie.

Toen u gevraagd werd hem te beschrijven, bleef u erg vaag en zeer algemeen en verklaarde u dat hij dezelfde lengte heeft als u en dat hij donkerder is dan u.

Gevraagd of dat alles was wat u kon zeggen over hem zei u "ja" (zie gehoorverslag CGVS p.15).

U verklaarde verder dat u de naam van zijn vader niet kende omdat, telkens wanneer hij een verhaal over zijn ouders vertelde, hij "papa en mama" zei en dat u dus niet weet wat de namen van zijn ouders zijn (zie gehoorverslag CGVS p.15-16).

U verklaarde ook niet te weten wat het beroep was van zijn vader en dat nooit gevraagd te hebben aan Pedro (zie gehoorverslag CGVS p.17).

Toen u gevraagd werd of hij broers of zussen had, verklaarde u dat u dacht ze met twee zijn en dat zijn zus Tania heet (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Dit is opmerkelijk aangezien u dus eerder verklaarde dat u niet wist wie er allemaal deel uitmaakt van zijn familie en dat u zijn familie niet echt goed kent.

U past dus uw antwoorden aan naargelang de aan u gestelde vragen.

Toen u gevraagd werd waarom u een relatie met hem begonnen was, was uw antwoord eerder kort van stof en zei u dat hij u had verleid, hij getoond had dat hij van u hield en dus waren jullie samen (zie gehoorverslag CGVS p.15).

Als uitleg waarom u een relatie begint met iemand is uw uitleg dus, net zoals uw beschrijving van P.F. en uw kennis over zijn familie, erg vaag en zeer beknopt, zeker gegeven het feit dat hij katholiek was en u moslim.

En hoewel u al anderhalf jaar samen zou zijn met hem had u zelf geen idee welke dag zijn verjaardag zou kunnen zijn.

Omwille van de hierboven gedane vaststellingen kan u het dus allerminst aannemelijk maken dat u een langdurige relatie zou gehad hebben met P.F. en kan u evenmin aannemelijk maken dat hij katholiek zou geweest zijn.

Verder suggereerde u doorheen uw verklaringen dat u een strenge en op religie gerichte opvoeding kreeg toen u bij uw oom U.B. en tante F.B. inwoonde, maar een aanzienlijk aantal van uw verklaringen stroken niet met dit beeld.

Over uw opvoeding door uw nonkel en uw tante, U.B. en F.B., verklaarde u eerst dat het daar goed was en dat het feit dat uw nonkel u dwong om te trouwen met iemand die ouder is dan u, het enige slechte is dat u daar hebt beleefd.

U verklaarde verder dat u niet kon uitgaan en uw vrienden ontmoeten, dat uw nonkel niet wilde dat de kinderen hun studies zouden voortzetten en u niet het huis uit mocht gaan zoals u wilde en dat u veel moest bidden (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Ondanks het feit dat u verklaarde dat uw nonkel niet wilde dat de kinderen hun studies zouden voortzetten, verklaarde u met uw studies gestopt te zijn na uw tweede jaar aan de universiteit Sao Joao Bosco waar u de richting administratie volgde.

U verklaarde gestopt te zijn met studeren in 2013 omdat uw nonkel niet meer voor uw studies wilde betalen. Hij was gestopt met betalen omdat u voor hem klaar was om te trouwen, dus moest u het huis verlaten om met uw man te gaan trouwen (zie gehoorverslag CGVS p.7).

Uw uitleg betreffende de reden waarom uw nonkel niet meer voor uw studies wilde betalen is opmerkelijk omdat u met studeren stopte in 2013 maar u verklaarde dat u pas sinds de eerste weken van februari 2014 wist dat u uitgehuwelijkt ging worden (zie gehoorverslag CGVS p.11).

Hierover verklaarde u verder dat uw nonkel en uw tante hiervoor nooit andere mannen hadden voorgesteld en dat ze daar vroeger ook nooit over gesproken hadden.

U verklaarde verder ook niet te weten waarom ze daar zo lang mee gewacht hebben (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Deze verklaringen zijn des te opmerkelijker aangezien u ook verklaarde dat uw nonkel wel akkoord was met het feit dat u begon met uw studies maar dat zijn prioriteit een man voor u te vinden was (zie gehoorverslag CGVS p.8).

Het komt weinig overtuigend over dat uw oom zou enerzijds middelen zou hebben vrijgemaakt om te investeren in uw universitaire studies, maar dat hij anderzijds tijdens uw tweede studiejaar zou geweigerd hebben om uw studies nog langer te financieren.

Uw verklaringen over het feit dat u niet kon uitgaan en uw vrienden ontmoeten en dat u niet het huis uit mocht gaan zoals u dat wilde worden tegengesproken door uw latere verklaringen tijdens uw gehoor wanneer u verklaarde dat u P.F. elke zaterdag en zondag ontmoette bij een van zijn vrienden. U verklaarde hier verder over dat u dan tegen uw familie zei dat u naar een vriendin ging (zie gehoorverslag CGVS p.17).

U mocht dus blijkbaar toch, ondanks uw eerdere verklaringen, elke zaterdag en zondag het huis uit om naar een vriendin te gaan.

Zowel u verklaring dat uw nonkel niet zou gewild hebben dat u zou verder studeren omdat u moest trouwen evenals uw verklaring dat u het huis niet kon verlaten om naar uw vrienden te gaan worden dus tegengesproken door uw eigen verklaringen over wanneer u uw studies stopzette en door uw verklaringen over wanneer u uw vriend P.F. zag.

U verklaarde verder nog dat uw nonkel in de moskee werkte, dat hij de hele tijd bad en religieuze gebeurtenissen organiseerde. U verklaarde ook dat uw tante, zoals haar man, de hele tijd aan het bidden was (zie gehoorverslag CGVS p.6-7).

U verklaarde ook dat zowel het feit dat u gedwongen werd te trouwen als het feit dat u gedwongen zou worden om abortus te plegen, twee "moslim zaken" zijn (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Over uw opvoeding zei u ook dat u veel moest bidden van uw nonkel.

Over uw nonkel zei u ook dat hij zelfs al geërgerd is door een simpele vriendschap met katholieken. U verklaarde ook dat u wist dat u ging uitgehuwelijkt worden omdat u een meisje uit een moslimfamilie bent en dat het zo gebeurt in een moslimfamilie (zie gehoorverslag CGVS p.12).

U wekt hiermee de indruk dat u streng religieus werd opgevoed, maar wanneer u gevraagd werd welke stroming van de islam u aanhangt, was uw enige antwoord dat u zeer praktiserend bent.

Praktiserend moslim betekent voor u "praktiserend zijn, de anderen respecteren en de anderen niet pijn doen."

Gevraagd naar de belangrijkste kenmerken van uw geloof, geeft u opnieuw een erg korte en vage omschrijving: "De gebeden, niet slecht doen aan de mensen, de anderen respecteren" (zie gehoorverslag CGVS p.5).

Uw wel erg oppervlakkige kennis over uw religie laat alvast niet vermoeden dat u werd opgevoed in een strenge religieuze omgeving.

Hogervermelde vaststellingen laten toe om uw verklaringen over uw beperkte bewegingsvrijheid en uw strikte opvoeding in de moslimtraditie ten zeerste te betwijfelen.

Daarenboven zijn uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk met D.T. bijzonder vaag.

U verklaarde dat de man waar u gedwongen mee zou moeten trouwen D.T. heet en dat hij 49 jaar oud is (zie gehoorverslag CGVS p.12).

Over de aankondiging hierover door uw nonkel verklaarde u dat hij enkel zei dat “ er een man is waarmee ik moest trouwen”.

U weet weliswaar hoe oud hij is, maar verder wist u erg weinig over D.T. te vertellen.

U verklaarde hem te kennen omdat hij vaak op bezoek kwam bij uw nonkel maar u weet niet waarom uw nonkel voor hem gekozen had, en u vroeg dat ook niet aan uw nonkel want u zei dat men dergelijke vragen niet stelt, dat je je nonkel moet respecteren.

U verklaarde verder ook niet te weten hoe uw nonkel hem kent of waar hij woont.

U verklaarde ook niet te weten wat zijn beroep is.

U wist ook niet wanneer het huwelijk zou plaatsvinden want men had het u gewoon gezegd en u bent vertrokken, u dacht dat het niet lang meer ging duren maar vanaf het moment dat men het u gezegd heeft bent u begonnen uw vlucht te regelen (zie gehoorverslag CGVS p.12).

U verklaarde echter dat u over uw gedwongen huwelijk vernam de eerste weken van februari en dat uw tante de week erna ontdekte dat u zwanger was en dat u uit Guinee Bissau vertrokken bent op 25 februari (zie gehoorverslag CGVS p.10-13).

U had dus nog ruim de tijd om te weten te komen wanneer u zou moeten trouwen, of om enige informatie te verkrijgen over de man waarmee u verplicht zou moeten trouwen.

U geeft zelf aan geen poging gedaan te hebben u te verzetten tegen dit huwelijk aangezien u verklaarde dat vanaf het moment dat men het u gezegd had, u uw vlucht bent beginnen regelen.

Hieruit blijkt tevens niet dat het huwelijk dat uw nonkel u zou voorgesteld hebben een gedwongen karakter heeft, immers u stelde geen enkele vraag over dat huwelijk, u deed geen enkele poging om, vooraleer weg te vluchten uit Guinee Bissau, aan dit huwelijk te ontkomen – verklaringen waaruit allerm minst af te leiden valt dat dit huwelijk u ook effectief opgedrongen werd.

Het is voorts weinig aannemelijk dat uw nonkel u op een dag in februari aankondigt dat u moet trouwen met een zekere D.T. en dat u dan geen enkele vraag over hem stelt, dat u ook niet weet wanneer u met hem zou moeten trouwen, maar dat u gewoon onmiddellijk uw vlucht uit Guinee Bissau begint te regelen.

Toen u gevraagd werd om deze man te beschrijven, was uw beschrijving van hem, net zoals uw beschrijving van P.F., erg kort en vaag: “Hij is oud, groot, hij is niet dik, hij is normaal.”

U verklaarde dat hij met u wilde trouwen, en u wist dat omdat uw nonkel u dat gezegd zou hebben, maar u wist niet waarom hij met u wilde trouwen (zie gehoorverslag CGVS p.13).

Er moet dus worden vastgesteld dat u uw verklaringen over uw aanstaand gedwongen huwelijk niet aannemelijk kan maken aangezien u bijna niets kan zeggen over de man waarmee u zou moeten trouwen en dat u ook niet weet wanneer dat huwelijk zou plaatsvinden. Dat u hierover geen enkele vraag aan uw nonkel zou gesteld hebben of geen enkele poging zou gedaan hebben om informatie over die man in te winnen komt allerm minst geloofwaardig over.

Tevens kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering dat uw oom u tot abortus zou dwingen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

U verklaarde internationale bescherming nodig te hebben omdat uw nonkel u zou gedwongen hebben om abortus te plegen en u zei dat zelfs indien u niet zou trouwen met de man die uw nonkel voor u had uitgekozen, hij u dan nog zou dwingen om abortus te plegen (zie gehoorverslag CGVS p.3). Toen u gevraagd werd of u gevallen kende van vrouwen of meisjes die gedwongen werden abortus te plegen door hun familie, antwoordde u dat het een actueel probleem is in Guinee Bissau is en dat de politie niets doet.

Gevraagd of u persoonlijk vrouwen of meisjes kende die gedwongen werden, zei u dat u wist dat het een veelvoorkomend fenomeen is in Guinee Bissau maar dat u geen namen kon geven van iemand maar dat het iets normaals is voor een moslim familie (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Hierboven werd al aangehaald dat u, door uw erg beperkte kennis over uw religie en uw tegenstrijdige verklaringen over de opvoeding door uw nonkel, het niet aannemelijk weet te maken uit een streng religieuze familie te komen.

De reden waarom u nonkel u zou dwingen om abortus te plegen, omdat u een uit een moslim familie zou komen, weet u dus niet aannemelijk te maken.

Ook het feit dat u gedwongen zou worden om abortus te plegen omwille van een aanstaand gedwongen huwelijk kon u, door uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over dit huwelijk, niet aannemelijk maken. U lijkt verder zomaar te aanvaarden dat deze abortus onontkomelijk zou zijn.

Gevraagd naar hoe uw nonkel u zou kunnen dwingen om abortus te plegen, zei u dat hij niet ging wachten tot dat u het zou aanvaarden en dat het enige wat u kon doen vluchten was.

Toen u opnieuw dezelfde vraag gesteld werd zei u dan dat men je dingen kan geven om te drinken waarvan de baby dan kan sterven (zie gehoorverslag CGVS p.14). U verklaarde ook dat u nooit het kind van uw vriend zou kunnen hebben in Guinee Bissau maar misschien wel moest u niet bij uw nonkel wonen. U zei dat u zolang u bij uw nonkel woonde niet kan trouwen of die baby hebben (zie gehoorverslag CGVS p.18).

Eerder tijdens uw gehoor zei u dat u niet bij uw vriend Pedro kon gaan wonen omdat “ op onze leeftijd is het niet gemakkelijk om een vriend of vriendin voor te stellen aan je ouders, je moet je studie afmaken dan, het was dus niet gemakkelijk om bij hem te gaan wonen.”

U verklaarde verder dat u hem dat zelfs niet gevraagd zou hebben omdat het evident was dat jullie niet samen konden wonen (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Het feit dat u, terwijl u zou gedwongen worden door uw nonkel om een abortus te hebben, niet eens aan uw vriend zou gevraagd hebben of u bij hem kon komen wonen omdat het op die leeftijd moeilijk is een vriendin voor te stellen aan zijn ouders, kan niet geloofwaardig geacht worden in het licht van de door u geschetste precaire situatie waarin u zich beweerde te bevinden.

Er moet dus worden vastgesteld dat u ook uw vrees voor een gedwongen abortus in een geval van terugkeer naar Guinee Bissau niet aannemelijk weet te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u uw dubbele vrees in geval van terugkeer, een gedwongen huwelijk en een gedwongen abortus, niet aannemelijk te maken door uw vage, weinig waarschijnlijk en vaak tegenstrijdige verklaringen in uw relaas.

U legde een vervalst paspoort en een identiteitskaart van Guinee Bissau voor, waarvan de grenspolitie in haar verslag verklaarde dat deze frauduleus werden verkregen, alsook een verblijfstitel voor Portugal, waarop volgens de grenspolitie de foto werd veranderd.

U legde geen onmiskenbaar authentieke documenten voor om uw identiteit te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 mei 2014 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de “vier verplichtingen” die op de commissaris-generaal rusten, met name de beslissingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht-, en ook over de bewijslast en over het voordeel van de twijfel.

Verzoekster wijst erop dat haar nationaliteit niet betwist wordt, dat zij zwanger is en dat zij “een *alleenstaande en aanstaande moeder en als zodanig een kwetsbare persoon*” is.

Zij legt uit dat “*door te kiezen voor het houden van haar kind en geen abortus te plegen geeft verzoekende partij uitdrukkelijk aan niet akkoord te gaan met de geldende politieke, religieuze en culturele opvattingen dat zij geen buitenechtelijk kind mag hebben of ontmaagd mag zijn voor haar huwelijk*” en stelt ook dat illegale abortus levensgevaarlijk is in haar land van herkomst.

Volgens haar zijn haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal “*intern consistent*”, alsook “*consistent met de gezaghebbende internationale bronnen*”.

Zij wijst op cijfers en gegevens van “*UN Population Division of the Department for Economic and Social Affairs*”, z.d., waaruit blijkt volgens haar dat abortus in haar land van herkomst enkel wettelijk is toegestaan om het leven van de vrouw te redden en enkel in een ziekenhuis in de eerste drie maanden van de zwangerschap.

Verzoekster stelt dat illegale abortus in haar land van herkomst schering en inslag is, wat aantoont dat de overheid in het land “*niet in staat is om haar wet aan de bevolking op te leggen en vrouwen zoals verzoekende partij tegen schadelijke culturele praktijken te beschermen*”. Zij wijst op haar verklaringen waaruit blijkt dat een burger geld moet hebben om iets van de politie gedaan te krijgen.

Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal haar leven in haar land van herkomst “*bekijkt door een Europese bril*” waardoor hij er niet in slaagt om zich in te leven in de moslimleefwereld en zij voert aan dat haar advocaat tijdens het verhoor door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal hier duidelijke kritiek op leverde, waarmee evenwel door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden.

Verzoekster herneemt de kritiek van haar advocaat tijdens bedoeld verhoor, waarin wordt benadrukt (i) dat haar onwetendheden te wijten zijn aan het feit dat zij zeer jong was en dat dergelijke vragen taboe

zijn in haar cultuur; (ii) dat zij onder druk werd gezet om te trouwen en om abortus te plegen; (iii) dat men geld moet betalen aan de politie om iets gedaan te krijgen; (iv) dat vooral de islam problemen heeft met een relatie met iemand als P.F., maar dat het voor deze man misschien geen probleem was dat zij moslima was.

Zij wijst op *“de recente politieke gebeurtenissen in Guinée-Bissau en de politieke instabiliteit die eruit volgt”*, waarvoor zij aanhaalt uit *“The World Factbook”* ‘z.d., volgens verzoekster kan de overheid geen systematische en voortdurende bescherming van de grondrechten verlenen aan haar burgers en hebben NGO’s *“geen gezag over hoe 50 procent van de bevolking die moslim is om hun (Europese) waarden te kunnen opleggen”*.

Verzoekster stelt dat haar onwetendheid conform is *“met de algemene kennis over hoe een moslima wordt uitgesloten van gelijke deelname aan het maatschappelijke leven doordat zij niet worden betrokken maar integendeel zelfs worden gereduceerd tot voorwerp en handelswaar (gedwongen huwelijk)”*.

Ten slotte geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit zij *“dat aan deze voorwaarden niet is voldaan”*.

Zij vraagt dat de bestreden beslissing *“wordt hervormd zoniet vernietigd”*.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee pagina’s van *“UN Population Division of the Department for Economic and Social Affairs”* en een uittreksel uit *“The World Factbook”* van CIA.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster gelet op (i) haar vage verklaringen over P.F., de katholieke man met wie zij een relatie zou hebben gehad en de vader van haar ongebooren kind, -zo kon zij met name niet concreet aangeven hoe lang zij een relatie met hem had (zie het verhoorverslag van 7 april 2014, p. 14), of hij een probleem had met het feit dat zij een moslima was (zie het verhoorverslag, p. 15), wanneer hij verjaarde, wanneer zij hem leerde kennen, wie er deel uitmaakte van zijn familie, hoe hij er precies uitzag (zie het verhoorverslag, p. 15), wat de naam en het beroep van zijn vader was (zie het verhoorverslag, p. 15-17) of waarom zij een relatie met hem begon (zie het verhoorverslag, p.15-); (ii) haar incoherente verklaringen over haar opvoeding, haar voorgehouden beperkte bewegingsvrijheid (zie het verhoorverslag, p. 6-11) en de strikte moslimtradities in het gezin (zie het verhoorverslag, p. 4-7, 12); (iii) haar onwetendheid en gebrek aan interesse omtrent haar gedwongen huwelijk met D.T. -met name wist verzoekster wist waarom haar oom deze man gekozen had, hoe hij D.T. kende, waar D.T. woont, wat zijn beroep is, waarom hij met haar wilde trouwen, noch wanneer het huwelijk zou plaatsvinden, en zij liet na zich hierover te informeren (zie het verhoorverslag, p. 10-13)-; (iv) het feit dat verzoekster geen poging heeft gedaan om zich tegen dit "gedwongen" huwelijk te verzetten (zie het verhoorverslag, p. 10-13) of hulp te vragen aan de overheden.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeksters onwetendheid te wijten is aan het feit dat zij zeer jong was (zie p. 8) , wijst de Raad erop dat blijkt dat verzoekster -geboren in juni 1988-voormelde P.F. leerde kennen aan de universiteit, dat zij in februari 2014 te horen kreeg dat zij zou worden uitgehuwelijkt aan D.T. en dat zij tot 25 februari 2014 bij haar oom en tante bleef wonen.

Het feit dat verzoekster ten tijde van haar vlucht eind 2013, begin 2014, -zijnde dus een vrouw van 25 jaar- ,*"zeer jong"* was aldus het verzoekschrift, kan de talrijke vaagheden in haar asielrelaas niet verschonen.

De Raad wijst er dienaangaande op dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, die ter zitting verklaarde studente te zijn in het tweede jaar "Handelsadministratie" aan de universiteit Don Bosco in Bissau, om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoekster kan bovendien worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft, wat zij heeft nagelaten.

De ongestaafde beweringen in het verzoekschrift dat dergelijke vragen taboe zijn in haar cultuur en dat haar onwetendheid consistent is *"met de algemene kennis over hoe een moslima wordt uitgesloten van gelijke deelname aan het maatschappelijke leven doordat zij niet worden betrokken maar integendeel zelfs worden gereduceerd tot voorwerp en handelswaar (gedwongen huwelijk)"*, kan hoe dan ook haar incoherente verklaringen over haar opvoeding, de voorgehouden beperkte bewegingsvrijheid en de strikte moslimtradities niet verklaren, noch weerlegt verzoekster zodoende de vaststelling dat zij geen poging heeft ondernomen om zich tegen dit huwelijk te verzetten.

Gelet op deze vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters verklaringen over haar gedwongen huwelijk.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan het door verzoekster voorgehouden aanstaand gedwongen huwelijk met D.T., noch aan haar bewering uit een streng religieuze familie afkomstig te zijn, zijn haar verklaringen over het feit dat zij gedwongen zou worden om een abortus te plegen, omwille van dit nakend huwelijk en/of omwille van het feit dat zij uit een moslimfamilie komt, eveneens ongeloofwaardig.

De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster hieromtrent wordt verder bevestigd door (i) haar onwetendheid over andere gevallen van vrouwen die gedwongen werden abortus te plegen door hun familie (zie het verhoorverslag, p. 4); (ii) haar vage verklaringen over hoe haar nonkel haar zou kunnen dwingen om abortus te plegen (zie het verhoorverslag, p. 14); (iii) het feit dat verzoekster enerzijds aangaf dat zij het kind misschien wel zou kunnen houden indien zij niet bij haar nonkel zou wonen (zie het verhoorverslag, p. 18), doch anderzijds verklaarde niet eens aan haar vriend te hebben gevraagd of zij bij hem zou kunnen komen wonen (zie het verhoorverslag, p. 16).

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op cijfers en gegevens van *"UN Population Division of the Department for Economic and Social Affairs"*, waaruit zou blijken dat abortus in haar land van herkomst enkel is toegestaan om het leven van de vrouw te redden in de eerste drie maanden van de zwangerschap en enkel in een ziekenhuis.

Zij stelt dat illegale abortus schering en inslag is in haar land, wat volgens haar een teken is dat de overheid *"niet in staat is om haar wet aan de bevolking op te leggen en vrouwen zoals verzoekende partij, tegen schadelijke culturele praktijken te beschermen"*. Zij wijst tevens op haar verklaringen waaruit blijkt dat een burger geld moet hebben om iets van de politie gedaan te krijgen.

De Raad antwoordt dat deze opmerkingen irrelevant zijn, gezien verzoekster gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk maakt dat zij gedwongen zou worden om een abortus te plegen.

Ter zitting voerde verzoekster nog aan dat zij om klacht neer te leggen bij de politie "*geld moet hebben om zaken te doen met de politie*".

Op de vraag, nadat zij gewezen was op het feit dat zij voordien had verklaard dat haar vriendin D. haar vliegtuigreis naar Brussel had betaald, of deze vriendin haar geen som geld ter beschikking kon stellen om haar eventuele klacht bij de politie daadwerkelijk te doen noteren, antwoordde verzoekster dat niet de klacht veel geld kost, wél de daaropvolgende (straf-)rechterlijke procedure en zij daarom voor de vlucht had gekozen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit verzoeksters verklaringen ter zitting blijkt echter geenszins dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op "*de recente politieke gebeurtenissen in Guinée-Bissau en de politieke instabiliteit die eruit volgt*", een uittreksel van "*The World Factbook*" z.d., toegevoegd wordt en aangevoerd wordt dat de overheid geen systematische en voortdurende bescherming van de grondrechten kan verlenen aan haar burgers en NGO's "*geen gezag (hebben) over hoe 50 procent van de bevolking die moslim is om hun (Europese) waarden te kunnen opleggen*", benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat haar advocaat tijdens het verhoor op 7 april 2014 door de ambtenaar van het Commissariaat-generaal duidelijke kritiek leverde, waarmee evenwel geen rekening werd gehouden door de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat verzoekster verwacht wordt dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze dient weer te geven.

Hoewel op het einde van het verhoor aan de advocaat inderdaad de mogelijkheid wordt geboden om eventueel een opmerking te maken, kan het niet de bedoeling zijn dat deze de verklaringen van zijn cliënte wijzigt, bijstelt of rechtzet.

Het zijn de verklaringen van de asielzoeker zelf die bepalend zijn voor het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Volledigheidshalve merkt de Raad dienaangaande op dat de betreffende kritiek van de advocaat bij het verhoor van het Commissariaat-generaal voor het overgrote deel poogt de incoherenties en vaagheden in het relaas van verzoekster bij te stellen; de kritiek heeft aldus niet enkel betrekking op het feit dat de commissaris-generaal het leven van verzoekster in haar land van herkomst enkel "*door een Europese bril bekijkt*", zoals ook voorgehouden ter terechtzitting.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op “*de recente politieke gebeurtenissen in Guinée-Bissau en de politieke instabiliteit die eruit volgt*”, een uittreksel van “*The World Factbook*” toevoegt en stelt dat de overheid geen systematische en voortdurende bescherming van de grondrechten kan verlenen aan haar burgers en NGO’s “*geen gezag (hebben) over hoe 50 procent van de bevolking die moslim is om hun (Europese) waarden te kunnen opleggen*”, toont zij niet aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt enkel bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE